

Paolo Bacigalupi vstoupil do fantastiky již v roce 1999, ale poté se několik let věnoval jiným žánrům. Přesto našel cestu zpět a právě následující povídka – křehká, nápaditá a znepokojivá více feudální společnosti – se s obdivuhodnou jistotou usadila na stránkách nevidaného množství reprezentativních ročníků.

Flétnová dívka

(FLUTEDGIRL)

Paolo Bacigalupi

Flétnová dívka se choulila ve tmě a v drobných bledých rukou svírala Stephenův poslední dar. Madame Belariová ji už asi hledá. Služebné asi čmouchají po celém zámku jako zdivočelá psiska, nahlížejí pod poste, do šatníků, za regály na víno, všechny smysly napínají nedochůvkavě k ní. Belariová divčiny schovávačky nikdy nenašla. Odkryly je vždycky služebné. Belariová se jen tak motala po síních a pátrání přenechávala služebným. Ty si myslely, že všechny její skryše znají.

Flétnová dívka se zavrtěla. Od té nemotorné polohy ji už bolely křehké kosti. Naráhla se tolik, jak to jen stísněný prostůrek dovoloval, pak se zase stočila, stulila, představovala si, že je králičice, jako ty, co je Belariová chová v klecích v kuchyni: králíci byli malí a měkouchí, s vláhným očima, a dokázali hodiny jen sedět a čekat. Flétnová dívka sbírala všechnu trpělivost a nevsímala si protestů svého bolavého, schouleného těla.

Brzy se bude muset ukázat, jinak Madame Belariová ztratí trpělivost a pošle pro Bursona, šéfa ochranky. Burson by pak přivedl své šakaly a ti by se zase vydali za ní, běhali by křížem krážem po každé místnosti, kropili by podlahy feromonovými přísadami a po neonových stopách by šli k její schovávačce. Musí odejít dřív, než přijde Burson. Madame Belariová ji vždycky potrestala, když muselo služebnictvo plýtvat časem na drhnutí podlah od feromonů.

Flétnová dívka znovu změnila polohu. Začínaly ji bolet nohy. Napadlo ji, jestli se tím napětím nemůžou zlomit. Někdy se sama divila, co vše jí dovede polámat. Mírný náraz do stolu – a už zase byla na kusy a Belariová zurečila nad tím nedbalým zacházením s její investicí.

Flétnová dívka si vzdychla. Popravdě řečeno, čas opustit schovku byl už teď, ale ona stále prahla po tichu, po chvilce o samotě. Její sestra Nia to nikdy nechápala. Zato Stephen... ten tomu rozuměl. Když mu flétnová dívka pověděla o své schovávačce, myslela si, že jí to odpustil, protože je hodný. Teď ale měla víc rozumu. Stephen měl větší tajnosti než hloupá flétnová dívka. Měl větší tajnosti, než kdo tušil. Flétnová dívka obracela drobnou krouhou lahvičku v rukou, dotýkala se jejího hladkého skleněného povrchu, tušila jantarové kapky ukryté uvnitř. Hodně jí chyběl.

Venku před schovkou zazněly kroky. Na kameni hlučně zaskřípal kov. Flétnová dívka vykoukla skulinkou ze své nouzové pevnosti ven. Pod ní ležely v zámecké spížirně zásoby a sušené potraviny. Už zase ji hledá Mirriam, štouhá se za chladicími bednami se šampaňským, které má Belariová přichystané na dnešní večírek. Bedny zasýčely a vypoukly mlhu, když se je Mirriam namáhavě snažila odsunout stranou a podívat se hlouběji do tmavého výklenku. Flétnová dívka znávala Mirriam ještě z města, z dob, kdy obě byly malé. Teď byl mezi nimi asi takový rozdíl jako mezi životem a smrtí.

Mirriam vyrostla, prsy jí pučely, boky se rozšiřovaly, růžolící tvář se nad tím štěstím jen smála a nebo alespoň usmívala. Když obě přišly k Belariové, flétnová dívka a Mirriam vážily stejně. Teď byla Mirriam dospělá žena, o víc než půl metru vyšší než flétnová dívka a zaoblená dost, aby mohla potěšit muže. A byla věrná. Dobře sloužila Belariové. S úsměvem, vždy celá žhavá se zavděčit. Bývaly takové všechny, tehdy když přišly z města na zámeck: Mirriam, flétnová dívka i její sestra Nia. Pak se Belariová rozhodla, že z nich dvou udělá flétnové dívky. Mirriam měla vyrůst, ale flétnové dívky se měly stát hvězdami.

Mirriam vyslídila v jednom koutě štos nedbale navršených sýrů a šunek. Příkradla se k nim, flétnová dívka ji pozorovala a usmívala se nad obezřetností té oplácené holky. Mirriam zvedla veliké kolo ementaálu a nakoukla do mezery za ním. „Lidie? Jsi tam?“

Flétnová dívka zavrtěla hlavou. Ne, pomyslela si. Ale uhodla jsi to dobře. Před rokem bych tam bývala mohla být. Při troše námahy bych ty sýry odsunula. Zato šampaňské by na mě bylo moc. Za šampaňské bych se nedostala jakžtáživá.

Mirriam se narovнала. Od toho, jak odstrojovala objemné zásoby sloužící k výživě domácnosti paní Belariové, se jí tvář leskla potem, až vypadala jako nalesněné jablčko. Ortěla si rukávem čelo. „Lidie, Madame Belariová začíná zuřit. Ty jsi ale sobec. Nia už na tebe čeká ve cvičební komoře.“

Lidie mlčky přikývla. Jasně že je Nia ve cvičební komoře. Ona je ta hodná sestra, takže Lidie je nutně ta zlobivá. Ta, kterou musejí hledat. Kvůli

Lidii obě flétnové dívky trestali. Belariová vzdala snahu vtoukat do Lidie kázeň přímo. Spokojila se s tím, že potrestá obě sestry a vynutí si poslušnost za pomoci pocitu viny. Někdy to zabíralo. Teď ale ne. Ne teď, když přišla o Stephena. Teď Lidie potřebovala klid. Místo, kde se na ni nikdo nedívá. Místo o samotě. Tajné místo, které Stephenovi ukázala a které si on prohlížel tak překvapenýma, smutnýma očima. Stephenovy oči byly hnědé. Když se na ni podíval, pomyslela si, že má oči skoro tak něžné jako královci paní Belariové. Byly to neškodné oči. Do takových neškodných hnědých očí by mohla padnout a přitom si vůbec nedělat starosti, jestli si něco zlomí.

Miriam se ztěžka posadila na pytel brambor, mžourala kolem sebe a hrála tyjátr pro potenciální obecnost. „Jsi hrozně sobecká. Zlomyslná, sobecká holka, kvůli které pak musíme všechny takhle hledat.“

Flétnová dívka přikývla. Ano, jsem sobecká, pomyslela si. Jsem sobecká holka, zato ty jsi už ženská, a přitom jsme stejně staré a já jsem chytřejší než ty. Ty jsi bystrá, ale nevíš, že schovky jsou nejlepší, když jsou na místech, kam se nikdo nedívá. Hleďáš mě pod věcmi a za věcmi a mezi věcmi, ale nahoru se nekoukneš. A já jsem nad tebou a pozoruju tě, stejně jako Stephen pozoroval nás všechny.

Miriam se ušklíbla a vstala. „No to je jedno. Burson tě najde.“ Oprátila si prach ze sukneš. „Slyšíš mě? Burson tě najde.“ A vyšla ze spížířny.

Lidie počkala, až bude Mirriam pryč. Dožíralo jí, že má Mirriam pravdu. Burson ji najde. Našel ji pokaždé, když vyčkávala příliš dlouho. Tichého času si vždycky mohla ukrást jen po minutách. Vydřželo jí to, jen než Belariovou přišla trpělivost, takže povolala šakaly. Pak přišla o další schovku.

Lidie naposledy obrátila v ruce malíčkovou lahvičku od Stephena, lahvičku z foukaného skla, obrátila ji v útloučkých prstech. Dárek na rozloučenou, teď jí to bylo jasné, teď, když je pryč, když ji už nemůže utěšovat, pokud je na ni šikanování Belariové přespříliš. Zahнала slzy. Na pláč nemá čas. Burson už ji možná hledá.

Zamáčkla lahvičku do bezpečné trhliny, pevně ji přitiskla mezi kámen a nahrubo resané dřevo police, na níž se skrývala, a pak odstrkovala sklenici se zavařenou červenou čočkou, až vznikl otvor. Promáčkla se ven mezerou v zeleninové stěně, která lemovala horní police ve spížířně.

Zabralo jí týdny, než odklidila nakládačky v zadních řadách a udělala si místo, ale za sklenicemi byla dobrá schovka. Ostatní nenapadlo to tu prohledávat. A ona získala zavařovačkovou pevnost, plnou placatých a neškodných fazolí, a za její hradbou se mohla, když byla trpělivá a snášela nepohodlí, krčit třeba hodiny. Slezla dolů.

Opatrně, opatrně, napomínala se. Nechceme si zlomit kost. S kostičkami musíme opatrně. Visela z polic, pečlivě zasunula tu macatou zavařovačku s červenou čočkou zase na místo, pak po nižších regálech sklouzla na podlahu spížířny.

Stála naboso na studených kamenných dlaždicích a prohlížela si svou schovávačku. Jasně, pořad vypadá dobře. Stephenův poslední dárek je tam v bezpečí. Nikdo nevypadá na to, že by se dokázal stěsnat do toho koustičku prostoru, dokonce ani flétnová dívka ne. Nikdo nevytuší, že ona se na takovém místě složí docela dobře. Je drobná jako myška a někdy se vejde na udivující místečka. Za to může poděkovat Belariové. Otočila se a spěchala pryč od spížířny, protože byla pevně odhodlána nechat se služebními chytit daleko od své poslední zbývající schovávačky.

Když Lidie došla do jídelny, ještě pořad si myslela, že by se mohla dostat do cvičební komory, aniž by ji objevili. Pak by nemusel přijít trest. Belariová byla laskavá k těm, které měla ráda, ale bývala neústupná, když ji zklamali. Lidie sice byla na bití příliš křehká, ale jsou i jiné tresty. Lidie pomyslela na Stephena. V koutku duše byla šťastná, že už mu od Belariové žádné mučení nehrozí.

Lidie se pomalu sunula po kraji jídelny, kde byla krytá kapradinami a kvetoucími orchidejemi. Mezi svěžími listy a květy vždycky na chvíli koutkem oka zachycovala rozlehlou ebenovou plochu jídelního stolu, kterou denně do zrcadliva leštily služebné a na níž bylo stále prostřeno blyštivým stříbrem. Propátrávala místnost, jestli jí někdo nesleduje. Jídelna byla pustá.

Hutná a teplá vůně zeleně jí připomněla léto, i když teď hory kolem zámku bičovala zima. Když byly s Niou mladší, ještě před chirurgickými zásahy, běhávaly v horách pod borovicemi. Lidie se kradla mezi orchidejemi: jedna je ze Singapurů; druhá z Madrasu; další, tu tygrovanou, vyšlechtila sama Belariová. Dotkla se jemného tygrovaneého květu a obdivovala jeho křiklavou barvu.

Jsmo krásní zajatci, pomyslela si. Právě jako vy.

Kapradiny se rozechvěly. Ze zeleně vyrazil muž, skočil po ní jako vlk. Sevřel jí rukama ramena. Prsty se zaryly do bledého těla, Lidie se zajíkla, protože to bodlo, až jí nervy ochrnuly. Zhroutil se na břidlicové dlaždice, Burson ji stále tiskl dolů a ona se skládala jako moryl.

Ležela na kameni a naríkala, srdce jí v prsou tlouklo, byla z té Bursonovy léčky celá ortěsená. Zastřelna, chvěla se pod jeho vahou, obličejem se drsně tiskla na hladkou, šedou břidlici zámecké podlahy. Na kameni vedle ní ležela růžová a bílá orchidej, státa Bursonovým útokem.

Když si Burson byl jist, že se podřídila, pomaličku jí dovolil se hýbat. Jeho veliká váha ji už netížila, zvedl se z ní, jako když tank sjede z rozvalené chatrce. Lidie se silou mocí posadila. A potom i vstala, jako vratká bledá víla, malíčká ve srovnání s tím tyčícím se netvorem, se šéfem ochranky paní Belariové.

Burson byl chlap jako hora a jeho tělo také tvořila hornatá krajina ze svalů a živez, všude samý výstupek síly a vztekle zkrabatělá brázdá boje. Mirriam šířila řeči o tom, že dřív býval gladiátorem, ale Mirriam je moc romantická a Lidie měla podezření, že ty jizvy mu nadělali při výcviku, víceméně podobně, jako je původcem jejich trestů Belariová.

Burson ji držel za zápěstí, svíral ji v žulovém stisku. Ale přes všechnu neoblomnou sílu byl jeho stisk šetrný. Ze začátku nadělal škod až dost, ale pak se poučil, kolik zátěže její kostra snese, než se začne lámat.

Lidie se zmítala, zkoušela sevření na zápěstí, pak se se zajetím smířila. Burson si klekl, aby se jí přiblížil výškou. Červeně lemované oči si jí prohlížely. Posílené duhovky, od umělých vylepšení podlité krví, propátrávaly infračerveně tep její pokožky.

Bursonova pořežaná tvář pomaličku ztrácela zelenavý kamuflážní nádech, opouštěla barvy kamene a listí, protože teď stál na volném prostoru. Ale kdekoliv se jí dotkl, kůže mu bledla, jako by ji poprášili moukou, až se vyrovnala s bělostí její pokožky.

„Kde ses schovávala?“ zahrmoval.

„Nikde.“

Bursonovy narudlé oči se přimhouřily, obočí se nad hlubokými, tážavými důlky naježilo. Začal očichávat její oblečení a hledat stopy. Nos jí přistrčil až k oblíčeji, k vlasům, očichal jí ruce. „Někde v kuchýních,“ zamručel.

Lidie sebou škubla. Rudé oči si jí zblízka prohlížely, sháněly se po dalších podrobnostech, sledovaly bezděčné reakce její pokožky, zardění z toho, že byla odhalena, zardění, které před jeho slydivými zraky neskrýje. Burson se usmál. Slídění mu přinášelo nezkratnou, litou radost získanou díky genetickému podlépu po barvářích. Bylo těžko poznat, kde se s člověkem míst šalkal a pes. Lov, stopování, dopadení a zabíjení: to byly jeho potěchy.

Burson se s úsměvem narovnal. Z mošny vyndal kovový náramek. „Něco pro tebe mám, Lidie.“ Zaklapl jí šperk na zápěstí. Ovinul se kolem její hubené ruky jako had, zamkl se a zavzonil. „A je po schovávání.“

Lidii paží projel proud; elektrina se jí zavrtala do celého těla, dívka vykřikla a roztrásla se. Burson ji podepřel, než proud odezní. „Už mě nebaví pořad hledat majetek Madame Belariové.“

Usmál se s těsně sevřenými rty a strkal ji před sebou ke cvičební komoře. Lidie se nechala hnát.

Belariová byla v divadelní síni. Burson jí přivedl Lidii. Služebnictvo se kolem ní hemžilo, rovnaly se stoly, stavělo kulaté pódium, zapojovalo osvětlení. Na stěnách visely drapérie z bledého mušelínu, kterými projížděly elektrické výboje; rozevřelá pouzdra nabitého vzduchu, které popraskávalo a jiskřilo, kdykoli někdo ze sloužících prošel kolem.

Belariová jako by si nevšímala rozmarného světa, který kolem ní stavěli. Chrlila rozkazy pro svou koordinátorku oslav. Černou neprůstřednou vestu měla u límečku otevřenou, snad jako projev úcty k tomu teplu z lidského hemžení. Věnovala Bursonovi a Lidii spěšný pohled, pak si dál všímala služebné, která stále zběsile čmárala do digitálního notesu. „Večer musí být všechno bez chybičky, Tánio. Nic nevhodného. Nic nepovedeného. Bez chybičky.“

„Ano, Madame.“

Belariová se usmála. Její oblíčejí byl matematicky vysochán ke kráse, vytvořen podle návrhů průzkumníků veřejného mínění a kosmetickými tradicemi sahajícími celé generace zpět. Směška profylaktických opatření, buďněných pátračů zabírajících rakovinám a revitii udržovala tělesný vzhled Belariové na osmdvaceti letech, stejně jako Lidii její revitiová léčba zmrazila u prvních záchvěvů dospívání. „A chci, aby bylo postaráno o Vernona.“

„Bude chtít společníci?“

Belariová zavrtěla hlavou. „Ne. Určitě se spokojí s tím, že bude otravovat mě.“ Otrásla se. „Odporný chlap.“

Tánia se zahihňala. Utišil ji mrazivý pohled Madame Belariové. Belariová se rozhlédla po divadelní síni. „Všechno musí být tady. Jídlo, šampaňské, všechno. Chci, aby byli namačkaní, takže až budou dívky vystupovat, budou se dotýkat jeden druhého. Chci tu mít nabito. Velmi intimně.“

Tánia přikývla a dál si do notesu škrábala poznámky. Panovačně tůkala do obrazovky a rozesílala služebnictvu rozkazy. Už teď dostávají služebné vzkazy do audiopoupat a splňují požadavky své pani.

„Chci, aby dostali lechtivku, prohlásila Belariová. „V šampaňském. To jim podnítí apetit.“

„Jestli to uděláte, budou z toho orgie.“

Belariová se rozesmála. „To nevaď. Chci, aby si ten večer zapamatovali. Aby si zapamatovali naše flétnové dívky. Hlavně Vernon.“ Smích ztlchl, nahradil jej nemilosrdný, rozkolísaný úsměv. „Bude zuřit, až se o nich dozví. Ale i tak je bude chtít. A bude přihazovat jako ostatní.“

Lidie si prohlížela tvář Madame Belariové. Jestlipak ta ženská ví, jak ne-
pokrytě projevuje, co k manažerovi zábavní firmy Pendant cítí. Lidie jej vi-
děla jednou, zpoza opony. Dívale se se Stephenem, jak se Vernon Weir Bela-
riové dotkl, a všiml si, že Belariová se nejprve odtáhla, ale pak to vzdala,
sebrala všechny zásoby svých hereckých schopností a hrála roli sváděné ženy.

Vernon Weir Belariovou proslavil. Zaplatil jí za tělosochařské úpravy
a udělal z ní hvězdu, docela podobně, jako Belariová teď investovala do
Lidie a její sestry. Jenomže pan Weir je něco jako ten Faustův ďábel, a tak
si za svou pomoc vyžádal daň. Stephen a Lidie se dívali, jak si Weir s Be-
lariovou užíval, a Stephen jí pošeptal, že až Weir odejde, Belariová si za-
volá Stephen a přehraje si tu scénu znovu, jenže tentokrát bude obětí
Stephen, potom zase on bude, jako předtím ona, předstírat, že se ochot-
ně podřizuje.

Lidiiny myšlenky se přerušily. Belariová se k ní otočila. Zanícený šrám od
Stephenova útoku byl na jejím hrdle stále vidět, i když polykala buňkocel
po hrstech jako cukrátku. Lidie si pomyslela, že ji to určitě štve, mít tako-
vou nemístnou jizvu. Náramně pečovala o svůj vzhled. Belariová jako by
zachytila, jak pozorně a kam se Lidie dívá. Našpulila rty a pítáhla si límec
neprůstředné vesty ke krku, aby tu újmu skryla. Zelené oči se přimhouřily.
„Hledali jsme tě.“

Lidie sklopila hlavu. „Promiňte, paní.“

Belariová přešla flétnové dívce prstem zesopda po bradě, zvedla jí tvář,
až si hleděly z očí do očí. „Měla bych tě potrestat, že tak marníš můj čas.“

„Ano, paní. Omlouvám se.“ Flétnová dívka sklopila zrak. Belariová ji ne-
uhodí. Její opravy jsou příliš drahé. Napadlo ji, jestli na ni Belariová ne-
použije elektrinu nebo jestli jí nedá do samotky, nebo jestli se neuchýlí k ně-
jakému jinému chytře vymyšlenému ponížení.

Belariová však jen ukázala na ocelový náramek. „To je co?“

Burson při otázce ani nemrkl. Neměl strach. Byl jediný ze služebnictva,
který se vůbec nebál. Za to, kdyby za nic jiného, jej Lidie obdivovala.
„Abych ji našel. A dával jí šoky.“ Usmál se, byl sám se sebou spokojený.
„Žádnou škodu na těle to nezpůsobuje.“

Belariová potřásla hlavou. „Jenže já potřebuji, aby večer neměla žádná
šperky. Sundejte to.“

„Schová se.“

„Ne. Chce být hvězda. Bude už hodná, vidí, že ano, Lidie?“

Lidie přikývla.

Burson pokrčil rameny a bez mrknutí oka náramek sňal. Přiklonil veli-
kou zjizvenou tvář blízko k Lidiině uchu. „Přístře se neschovávaj v kuchy-

ních. Najdu tě.“ Poodstoupil, spokojeně se usmíval. Lidie se na něj podí-
vala přimhouřenýma očima; vítězstvím je už to, řekla si, že Burson ještě ne-
přišel na její schovávátku. Pak se na ni ale Burson usmál a ona si položila
otázku, jestli to už neví, jestli si s ní nepohrává, jako si kočka hraje se zmr-
začenou myší.

„Děkuji, Bursone,“ řekla Belariová, pak se odmíčila a zadívala se na to
veliké stvoření, které se tolik podobalo člověku, ale přitom se pohybovalo
s dravčí místností. „Posílil jste bezpečnostní opatření?“

Burson přikývl. „Vašemu panství nic nehrozí. Zkoumáme ještě zbytek za-
městnanců a hledáme skryté odchylky.“

„Zjistili jste něco?“

Burson zavrtěl hlavou. „Služebnictvo vás miluje.“

Hlas Madame Belariové byl najednou strožejší. „Přesně to jsme si mysleli
o Stephenovi. A teď nosím na vlastním panství neprůstřednou vestu. Ne-
mohu si dovolit působit dojemem, že jsem přišla o obličiu. To by příliš uško-
dilo ceně mých akcí.“

„Provedl jsem vše důkladně.“

„Pokud moje akcie půjdou dolů, Vernon mě dá připojit na TouchSense.
To nechci.“

„Rozumím. Už nebudou žádné nezdary.“

Belariová se na tu obrodu tyčící se nad ní zamračila. „Dobrá. Tak pojd,“
mávla na Lidii. „Sestra na tebe už čeká.“ Vzala flétnovou dívku za ruku
a vedla ji ven z divadelní síně.

Lidie se spěšně ohlédla. Burson už byl pryč. Služebné se hemžily, rozklá-
daly po stolech větvíčky orchidejí, ale Burson se vypařil, buď splýnul se stě-
nou, anebo odsépal za nějakou bezpečnostní záležitostí.

Belariová zatahala Lidii za ruku. „Pěkně jsi nás povodila za nos. Už jsem
si myslela, že zase budeme muset rozstříkovat feromony.“

„Omlouvám se.“

„Nic se nestalo. Tentokrát.“ Belariová se na ni shůry usmála. „Jsi před ve-
čerec nervózní?“

Lidie zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Ne?“

Lidie pokrčila rameny. „Bude pan Weir nakupovat?“

„Když dost nabídne...“

„A nabídne?“

Belariová se usmála. „Ano, myslím, že ano. Jste jedinečné. Jako já. Vernon
rád sbírá, co je krásné a vzácné.“

„Jaký je?“

Úsměv na tváři Madame Belariové strnul. Zvedla hlavu, soustředila se na cestu po chodbách zámku. „Když jsem byla malá holčička, velice malá, o moc mladší než teď ty, dávno před tím, než jsem se proslavila, chodila jsem na hřiště. Nějaký pán se chodil dívat, jak se houpu na houpačce. Chtěl se se mnou kamarádit. Nelíbil se mi, ale když byl poblíž, točila se mi z něj hlava. Ať říkal cokoli, bylo to naprosto rozumné. Moc příjemně nevoněl, ale nedokázala jsem se od něj odtrhnout.“ Belariová potřásla hlavou. „Něčí matka ho vyhnala.“ Shlédla k Lidii. „Měl chemickou koflínskou, chápeš?“

„Pašovanou?“

„Ano. Z Asie. Tady je nelegální. Vernon je prostě takový. Naskakuje ti z něj husí kůže, ale přitahuje tě k sobě.“

„Dorýká se vás.“

Belariová k Lidii posmutněle sklonila hlavu. „Líbí se mi, že v mém těle mladé dívky jsou zkušenosti staré ženské. Ale ten to bere šmahem. Dorýká se kdekoho.“ Pousmála se. „Tebe ale nejspíš ne. Na to máš příliš velkou cenu.“

„Jsem spíš křehká.“

„Nemluv tak zahořkle. Jsi jedinečná. Uděláme z tebe hvězdu.“ Belariová se na svou chráněnkyni nenasytně podívala. „Tvoje akcie půjdou nahoru a bude z tebe hvězda.“

Lidie se z okna dívala, jak se začínají trousit hosté Madame Belariové. Kradmo přistávaly osobní letouny s bezpečnostním doprovodem, klouzaly nížko nad borovicemi, zelená a červená pozíční světla blikala do tmy.

Přišla Nia, stoupla si za Lidii. „Už se to schází.“

„Ano.“

Vrstvy sněhu na větvích byly silné a podobaly se husté smetaně. Po krajině občas přelétl modravý sloupec světla ze strážního reflektoru, narýsoval výraznější snh a tmavé obrysy v lese; Bursonovy hlídky na lyžích, doufající, že vysílí výmluvné rudé výdechy vetřelců krčících se mezi stíny borovic. Papský přejížděly po starobylém, masivním vřaku lanovky, jejíž sloupy se sem plazily od města. Rezavěly a mlčely, kromě chvíli, kdy se vítr zmocnil sedaček a rozhoupal lana. Prázdné sedačky se v mrazivém vzduchu pohupovaly netečně: další obětí vlivu paní Belariové. Belariová nesnášela konkurenci. Teď byla jedinou patronkou města, které se blýstlo hluboko v údolí.

„Měla by ses začít oblíkat,“ upozornila Nia.

Lidie se otočila a zadívala se na své dvojče. Zpod skřítkých víček jí pozorovaly černé oči podobné jamkám. Pokožku má bledou, zbavenou pig-

mentu, a je hubená, čímž se ztūrazňuje jemnost její kostry. Tohle je na ní pravě, tohle je pravě na nich obou: kosti jsou jejich vlastní. Pravě to k nim Madame Belariovou přitáhlo, tehdy, když jim bylo pouhých jedenáct. Pro Belariovou byly pravě dost staré, aby je mohla sebrat rodičům.

Lidiin pohled se vrátil k oknu. Hluboko dole, v sevřené vráse horského údolí, publikovala jantarová světla města.

„Chybí ti?“ zeptala se.

Nia přišla blíž. „Jako co?“

Lidie ukázala kývnutím na ten blýskavý šperk. „Město.“

Jejich rodiče byli skláři, provozovali staré řemeslo, které skomíralo vlivem efektivní strojové výroby; vyfukovali ze skla křehká díla, pod jejich dohledem písek tekł jako voda. Na panskvi Madame Belariové se přestřehovali, protože hledali mecenáše, jako všichni řemeslníci z města: hrnciři, kováři, malíři. Lidé z okolí Belariové si řemeslníka někdy povšimli a pak jeho vliv vzrostl. Niels Kinkaid díky přízni paní Belariové získal jmění tím, že podřizoval železo její vůli a vybavil její pevnost ručně tepanými branami a její zahrady přikrčenými sochařskými překvapeními: liškami a dětmi vykukujícími v létě mezi vlčími boby a omějemi a v zimě zpod vysoko zavátého sněhu. Teď byl skoro tak slavný, aby mohl emitovat vlastní akcie.

Lidiini rodiče přišli hledat mecenášku, ale hodnotiči oko paní Belariové nespočinulo na jejich řemeslné zručnosti. Místo toho se zaměřilo na biologickou náhodu, na jejich dcery, dvojčata: křehké a plavovlasé, s chrpovými očima, které bez mrknání pozorovaly svět a hlaly horské divy panství. Řemeslo rodičů dnes vzkvétalo jen díky tomu, že jí darovali děti.

Nia do Lidie mírně štouchla a na bledě tváři měla vážný výraz. „Dělej, obleč se. Nesmíme přijít pozdě.“

Lidie se od černoooké sestry odvrátila. Z jejich původních rysů toho zbylo málo. Belariová je dva roky na zámku sledovala, jak rostou, a pak to začalo s těmi pilulkami. Revitiová terapie ve třinácti zmrazila jejich podobu do matrice mládí. Pak přišly oči, odebrané dvojčatům v nějaké cizí zemi. Lidie si někdy říkala, jestli se teď kdesi v Indii dvě snědé dívky neřádají na svět chrpovými očima, anebo jestli nechodí po hlinitých uličkách své vsi vedeny jen ozvěnou na stěnách z kravského hnoje a škrábáním holí na hlídně před nohama.

Lidie ukradenými černými očima propátrávala tmou za okny. Další osobní letouny vysazovaly hosty na přistávacích místech, načech roztahovaly pavučinková křídla a nechaly se odnášet pryč horským větrem.

Následovaly další úpravy: pigmentové léky jim odstranily z pokožky barvu, takže po nich byly bledé jako herci z kabuki, staly se z nich éterické stí-

ny jejich někdejších, opálených já, a pak začaly chirurgické zákroky. Vzpomínala si, jak se po každé další operaci probírala ochrnutá, neschopná celé týdny pohybu i přes to, že jí lékař hnal širokými jehlami do šňůřlého těla spoustu buňkocelul a výživných tekutin. Lékař jí po zákrocích držival za ruku, otíral jí zbledlého těla pot a šeptal: „Ty moje nebožátko. Ty moje ubohá holčičko.“ Pak přicházela Belariová, usmívala se radostí nad tím pokrokem a říkala, že z Lidie a z Nii budou brzy hvězdy.

Větrné porvy strážely snůh z borovic a rozhazovaly jej ve vířících obláčcích podobných tornádům nad hlavami přijíždějící aristokracie. Hosté rychle proběhli poletujícím sněhem, hledáčky Bursonových lyžařských hlídek sochaly světlem lesy. Lidie si vzdychla, odvrátila se od okna a konečně vyhověla Niiným znepokojeným výzvám, aby se oblékla.

Když Belariová nebyla na svém sídle, jezdívali Stephen a Lidie na pikniky. Opustili ohromnou šedou strukturu jejího zámku a opatrně chodili po horských loukách, Stephen jí vždycky pomáhal, vedl její křehké kroky mezi chudobkami, orličky a včelími boby, až konečně mohli ze strmého žulového srázu shlížet dolů na město. Ledovcem vytvarované kopce obkružovaly údolí jako obří skrčené sedící k poradě, obří s tvářemi ozdobenými, dokonce i v létě, sněhem podobajícím se vousům mudrce. Ti dva na kraji srázu poobědvali a Stephen jí vykládal historky o tom, jaký byl svět před panstvím, před tím, než hvězdy začaly být díky revitii nesmrtné.

Vykládal, že v zemi bývávala demokracie. Že si lidé své lenní pány volili. Že si mohli dle libosti cestovat z panství na panství. Prý to platilo pro každého, ne jen pro hvězdy. Lidie věděla, že na pobřeží ještě zbyla místa, kde to tak je. Slyšela o tom. Přesto bylo obtížné tomu věřit. Byla dítětem panství.

„A je to pravda,“ trval na svém Stephen. „U moře si lidi volí vlastního vůdce. To jenom tady, v horách, to je jinak.“ Zaculil se na ni. Kolem laskavých hnědých očí se mu poskládaly vrásky, aby bylo jasné, že si dělá legraci, že si všiml skeptického výrazu na její tváři.

Lidie se zasmála. „No ale kdo by za všechno platil? Kdyby nebyla Belariová, kdo by platil opravy silnic a stavbu škol?“ Utrhla astru, točila si s ní mezi prsty a dívala se, jak se nachové čárečky plátků kolem žlutého terče ve středu květiny tím pohybem rozmazávají.

„Přece lidi.“

Lidie se znovu zasmála. „Lidi na to nemají. Ti jsou rádi, když mají dost na jídlo. A jak by věděli, co je potřeba? Bez Belariové by nikdo ani nevěděl, co je potřeba opravit nebo vylepšit.“ Odhodila květinu, chtěla ji shodit z útesu, jenže jí sebral vítr, takže spadla kousek od ní.

Stephen ji sebral a snadno ji shodil ze srázu. „Vážně, je to tak. Nemusíš být bohatí, prostě jen pracujíš společně. Myslíš si, že Belariová ví všechno? Najímá si poradce. To by lidi zvládli taky.“

Lidie potřásla hlavou. „Lidi jako třeba Mirriam? Ta že by řídila panství? To mi připadá úplně praštný. Nikdo by ji neposlouchal.“

Stephen se zakabonil. „A je to pravda,“ řekl palčivě, a Lidie ho měla ráda a nechtrěla, aby byl nešťastný, a proto mu tedy kývla na to, že možná to pravda je, ale v hloubi duše si myslela, že je Stephen smilek. Byl tím jen milejší, i když nechápe, jak svět doopravdy funguje.

„Máš Belarovou ráda?“ zeptal se Stephen najednou.

„Jak to myslíš?“

„Máš ji ráda?“

Lidie se po něm zmateně podívala. Stephenovy hnědé oči si ji naléhavě prohlížely. Pokrčila rameny. „Je to dobrá lenní paní. Všechny nakrmí a postará se o ně. Ne jako na panství pana Weira.“

Stephen se znechuceně zasklebil. „Nikde to není jako na Weirově panství. Je to barbar. Nechal jednu služebnou nabodnout na rožen.“ Odmlčel se. „Ale i tak, jen se podívej, co s tebou Belariová provedla.“

Lidie se zamračila. „Co má se mnou být?“

„Nejsi přirozená. Podívej se na svoje oči, na kůži a...“ odvrátil pohled, ztlumil hlas. „A na svoje kosti. Podívej, co ti udělala s kostmi.“

„Co se ti nelíbí na mých kostech?“

„Vždyť sorva chodíš!“ vykřikl náhle. „Člověk by měl umět chodit!“

Lidie se neklidně rozhlížela. Stephen si dovoluje kritizovat. Někdo by mohl poslouchat. Zdálo se, že jsou sami, ale v jednom kuse je někdo na blízku: bezpečáci na kopcích, někdo jiný, kdo si vyšel na procházku. Mohl by tu být i Burson, třeba splývá s krajinou, kamenný muž ukrytý mezi balvany. Stephenovi dělalo potíže chápat, jaký Burson je. „Já umím chodit,“ špitla uraženě.

„Kolikrát sis zlomila nohu, ruku nebo žebro?“

„Už rok ani jednou.“ Na to byla hrdá. Naučila se opatrnosti.

Stephen se nevěřičně zasmál. „Víš, kolik kostí jsem si v životě zlomil já?“ Na odpověď si nepočkal. „Ani jednou. Ani jednu kostičku. Nikdy. Pamatuješ si ty vůbec, jaké to je jít a nedělat si starosti, abys neupadla nebo do někoho nevrázila? Jsi jako ze skla.“

Lidie potřásla hlavou a podívala se stranou. „Bude ze mě hvězda. Belariová nás pustí na trh.“

„Ale chodit nedokážeš,“ odsekl Stephen. V očích měl lítost a to Lidii naštválo.

„Trochu jo. A to stačí.“

„Ale...“

„Ne!“ Lidie vrtěla hlavou. „Kdo jsi, že mi vykládáš, co mám dělat? Podívej, co Belariová provádí s tebou, a přitom jsi jí pořád věrný! Možná mám pár operací, ale aspoň nejsem její hračka.“

Tehdy jedinkrát se Stephen rozněval. V obličejí se mu na chvíli objevil takový vztek, až si Lidie pomyslela, že ji snad uhodí a zláme jí kosti. Tak trochu doufala, že to udělá, že uvolní to přišerné napětí, co sílí mezi nimi, mezi dvěma sluhý, kteří jeden druhému nadávají do otroků.

Stephen se však ovládl a hádku vzdal. Omluvil se a vzal ji za ruku a mlčeli a slunce zapadalo, ale už bylo pozdě, tu klidnou chvíli si zkazili. Lidie se v myšlenkách zatoulala zpátky, do doby před operacemi, kdy běhala bezstarostně, a i když by to Stephenovi nepříznala, měla pocit, jako by si odervala strup a pod ním našla trpkou, bolavou ránu.

Divadelní síň se jen chvěla očekáváním; místnost plná lidí sjetých lechtivkou a přiopilych šampaňským. Mušelin na stěnách se míhotal jako blesky, hosté paní Belariové, navlečení v hedvábí a blyštivém zlatě, se v barvitých obličích hýření rojili po místnosti, shlukovali se k rozhovorům, pak se zase se smíchem rozdělovali a zdvořilostně obcházeli všechny přítomné.

Lidie opatrně prokluzovala mezi hosty, její bílá pokožka a průhledná halena byly jako skvrnka prostory mezi křiklavými barvami bohatství. Někteří hosté ji zvědavě okukovali, tu zvláštní dívku proplétající se mezi jejich radovánkami. Ale rychle ji pustili z hlavy. Prostě jedno ze stvoření paní Belariové, snad na pohled zajímavější, ale nedůležitější. Jejich pozornost se stále navracela k významnější věci, ke kletvám a pletkám, jež vířily mezi nimi. Lidie se usmála. Však mě brzy poznáte, pomyslela si. Protáhla se kolem stěny, poblíž stolu s hromadami miniaturních sendvičů, plátků masa a talířů s krásnými jahodami.

Pohledem propátrávala dav. Její sestra je tu, na druhé straně místnosti, oblečená v úplně stejné průhledné haleně. Belariovou obklopovali lenní páni a mediální celebrity; na sobě měla zelené šaty ladící barevně s očima, usmívala se, podle všeho byla uvolněná, i když se teď musela obejít bez neprůstředné vesty, na kterou si nedávno uvykla.

Vernon Weir došel za ni a pohládl ji po rameni. Lidie si všimla, jak se Belariová otrásla a zatvrdila, aby Weirův dotyk snesla. Jak je možné, že on si toho nevíšimne, říkála si dívka. Snad je jedním z těch, komu působí rozkoš, když jsou druhým odporní. Belariová se na něj usmála, zase už zcela ovládala své city.

Lidie si ze stolu vzala talířek s masem. Maso bylo lehounce posypané sušeným malinovým práškem a bylo sladké. Belariová měla ráda sladké, právě teď seděla s tím hlavou od Pendantu na protějším konci stolu a jedla jahody. Závistost na sladkém byla jedním z vedlejších účinků lechtivky.

Belariová zachytila Lidiin pohled a dovedla k ní Vernona Weira. „Chutná ti maso?“ zeptala se s pousmáním.

Lidie přikývla a pečlivě dojídala.

Úsměv paní Belariové byl najednou trochu přísný. „To mě nepřekvapuje. Máš na dobré věci jazyček.“ Tvář měla od lechtivky zarudlou. Lidie byla ráda, že jsou mezi lidmi. Když to Belariová s lechtivkou přehnala, vyhládlo jí a bývala nevypočítatelná. Jednou jí mačkala o kůži jahody, až jí bleďá pokožka zarudla jejich šťávou, a pak, celá nažhavená erotickým napětím z předávkování, přinutila Lidiu, aby olizovala Niino šňávou potřísněné tělo, a Niui, aby olizovala ji. Belariová se na to pokleslé představení dívala a dělalo jí to dobře.

Teď vybrala další jahodu a nabídlá ji Lidiu. „Tumáš. Dej si jednu, ale neušpiň se. Chci, abys byla dokonalá.“ Oči se jí leskly vzrušením. Lidie se přinutila zabnat vzpomínku a jahodu přijala.

Vernon si Lidiu prohlížel. „Ta je tvoje?“

Belariová se láskyplně usmála. „Jedna z mých flétnových dívek.“

Vernon si klekl a prohlédl si Lidiu víc zblízka. „Máš neobyčejné oči.“

Lidie nespěle sklopila hlavu.

„Dala jsem jí je vyměnit,“ prohlásila Belariová.

„Vyměnit?“ Vernon po ní střelil pohledem. „Ne pozmenit?“

Belariová se usmála. „Oba víme, že uměle se nic krásného nezíská.“

Sáhla dolů a pohládila Lidiu světle plavé vlasy. Spokojeně se na svůj výtvor usmívala. „Když jsem ji získala, měla ty nejkrásnější modré oči. V barvě těch květin, co v létě rostou tady na horách.“ Potřásla hlavou.

„Dala jsem jí je vyměnit. Byly krásné, ale neměly ten šmrnc, jaký jsem chtěla získat.“

Vernon si zase stoupl. „Je půvabná. Ale není tak krásná jako ty.“

Belariová se na Vernona cynicky pousmála. „Proto mě chceš dát napojit na TouchSense?“

Vernon pokrčil rameny. „Co chceš, je to nový trh. Se svou citlivostí bys mohla být hvězda.“

„Já už jsem hvězda.“

Vernon se usmál. „Jenže revitua je drahá.“

„U tohohle vždycky skončíme, co, Vernone?“

Vernon jí zpražil pohledem. „Nechci se s tebou dohadovat. Ohromně jsi nám pomohla. Náklady na tvou rekonstrukci se vyplatily, do posledního groše. Nikdy jsem neviděl skvělejší herečku. Ale děláme pro Pendant a hoto. Mohla jsi vykoupení svoje akcie už dávno, jen kdybys nebyla tak upnutá na svou nesmrtnost.“ Chladně si Belariovou prohlížel. „Jestli chceš být nesmrtná, necháš se napojit na TouchSense. Už teď zaznamenáváme na trhu masivní kladný ohlas. Je to budoucnost zábavního průmyslu.“

„Jsem herečka, ne loutka. Nemám vůbec chuť, aby mi někdo lezl do těla.“ Vernon pokrčil rameny. „Všichni za slávu něčím platíme. Když se trh změní, musíme se přizpůsobit. Nikdo nejsme opravdu svobodní.“ Zlomyslně se na Belariovou podíval. „Hlavně když chceme žít věčně.“

Belariová se prohnane usmála. „Snad.“ Pokývla na Lidii. „Tak upaluj. Už je skoro čas.“ Otočila se zase k Vernonovi. „Něco bych ti ráda předvedla.“

Stephen jí tu lahvičku dal den před tím, než zemřel. Lidie se zeptala, co v ní je, nebyla o moc větší než její malček a uvnitř bylo pár jantarových kapek. Usmívala se nad tím dárkem, připadalo jí to legrační, ale Stephen se tvářil vážně.

„Je v ní svoboda,“ odpověděl. Nechápatě zavrtěla hlavou.

„Kdyby ses k tomu někdy odhodlala, můžes rozhodnout o svém životě. Nemusíš být hračkou paní Belariové.“

„Já nejsem její hračka.“

Potřásl hlavou. „Kdybys jednou chtěla uniknout,“ podířel jí lahvičku před očima, „máš tohle.“ Podal jí lahvičku, ukryl ji v její bledé dlaní. Byla z ručně foukaného skla. Chvilíčku přemýšlela, jestli není z dílny jejích rodičů. „Tady jsme bezvýznamní,“ řekl Stephen. „Moc mají jediné takové, jako je Belariová. Jinde, v jiných částech světa, je to jinak. Obvyční lidé ještě mají nějaký význam. Ale tady,“ pousmál se smutně, „nám zbyl jen náš život.“

Začalo jí svítat. Pokusila se odtrhnout, ale Stephen ji držel pevně. „Netvrdím, že bys to chtěla teď, ale třeba to jednou chít budeš. Třeba se rozhodneš, že už nechceš skákat, jak Belariová píská. Bez ohledu na to, kolika dary tě zahrme.“ Lehce jí stiskl ruku. „Je to rychlé. Skoro bezbolestné.“ Zadíval se na ni s tou mírnou, hnědou laskavostí, která z jeho očí nikdy nemizela.

Byl to dárek z lásky, třebaš pomýlený, a protože chápala, že ho tím potěší, přikývla a slíbila, že si lahvičku nechá a dá jí do schovávačky, pro všechny případy. Nemohla vědět, že on se už k odchodu ze světa rozhodl, že napadne Belariovou s nožem a málem se mu to povede.

Když flétnové dívky zaujaly svá místa ve středu pódia, nikdo si toho ani nevšiml. Byly to pouhé rarity, bledá andlškům podobná dvojčátka. Lidie přiložila ústa k sestřině hrdlu, ucítila, jak pod bělobílou pokožkou rychle prokluzuje tep. Chvěl se jí na jazyku, když hledala drobounký vývrt v sestřině těle. Ucítila vlhký dotyk Niina jazyku na vlastním krku; uvelebil se jí na těle jako myška hledající pohodlí.

Znehybněla, vyčkávala na zájem obecnstva, byla trpělivá a soustředěná na svůj výkon. Cítila Niin dech, její plíce rozpínající se uvnitř křehké klíčky prsou. Lidie se také nadechla. Začaly hrát, nejprve ona vydávala tóny, probírala odblokované stupnice vlastního těla, pak se ozvaly také Niiny tóny. Nepokryté zvuky, opakující se okamžiky dechu se hrnuly jejich tóny. Melancholické tóny slabý. Lidie pohnula hlavou, nadechla se, zrcadlově napodobovala Niu, znovu přitiskla rty na sestřino tělo. Tentokrát Lidie sestře políbila ruku. Niina ústa vyhledala drobounou prohlubeň na klíční kosti. Lkavá hudba, durá jako ony samy, s výdechy vycházela z jejich těl. Nia vdechovala do Lidie a obsah jejích plíc prokluzoval Lidiinými kostmi, zabatvený citem, stejně jako v ní samotné ožíval teplý dech její sestry.

Všude kolem dívek hosté utichali. Ticho se šířilo, jako když do poklidné tůně hodíte kámen, spěchalo k okrajům od jejich epicentra, až pleslo o nejzazší okraje místnosti. Všechny pohledy zamířily k bledým dívkám na jevišti. Lidie cítila jejich oči, nenasynné, toužebné, téměř hmatatelné; všichni se na ně dívali. Vsunula ruce pod sestřinu halenu, přitiskla si ji k sobě. Sestřiny ruce se jí dotkly na bocích, uzavíraly klapky na jejím flétnovém těle. Při jejich novém objetí se v davu rozlehl toužebný vzdech, šepot jejich vlastní nenasytnosti proměněné v hudbu.

Lidie nacházela na sestře rukama klapky, jazykem se znovu dotýkala Niina hrdla. Prsty přejela po výstupcích její páteře, našla v ní klarinet, tiskla klapky. Vydechovala ze sebe do sestry teplý vzduch a cítila, jak Nia dýchá do ní. Nia hrála temně a melancholicky, její vlastní tóny byly jasnější, vyšší, v kontrapunktu, jako pomalu se odvíjející příběh o zapomenutém dotyku.

Stály v objetí. Hudba jejich těl sířila, tóny se lákavě proplétaly, ruce bloudivly po tělech a vyvátely složitý, sířící příliv zvuku. Nia najednou z Lidie strhla halenu a Lidiiny prsty z ní servaly tu její. Stály odhalené, bledé, skřítkovitě hudební bytůstky. Hosté lapali po dechu, tóny se teď linuly jasněji, netlumeny těsnými šaty. Hudební implantáty dívek se leskly: kobaltové vývrty v páteřích, lesklé klapky a mosazné a slonovinové klávesy vinoucí se po jejich flétnových tělech, která poskytovala samotnou svou strukturou na sto možných hudebních nástrojů.

Niina ústa se posouvala po Lidiině paži. Tóny se z Lidie hrnuly, jásavé jako tekuté drahokamy. Žalozpěvy touhy a hříchů se řinuly z Niiných pórů. Jejich objetí začala být zběšilejší, úplná choreografie chůče. Diváci se mačkali blíž k nim, podněcování podívanou na nabá děvčátka a proplétající se hubu.

Lidie si nejasně uvědomovala, že kolem sebe má jejich pozorné oči a zardulé tváře. Lechtivka a vystoupení dělaly s hosty svoje. Cítila, jak v místnosti sílí zář. Pomaličku se s Niou pokládaly na zem, jejich objetí byla stále erotičtější a složitější, sexuální napětí jejich hudebního souboje stále rostlo. K tomuto okamžiku, k této pečlivě navržené tkanině sladěných těl vedly roky výcviku.

Provozujeme pornografii, pomyslela si Lidie. Pornografii k užítku paní Belariové. Koutkem oka si všimla, jak její patronka radostí jen svítí a že Vernon Weir ohromeně stojí vedle ní. Jistě, řekla si, jen se na nás podívejte, pane Weire, podívejte se, jakou pornografii tu provozujeme, jenže pak byla na řadě, aby zahrála na svou sestru, a začala jazykem a rukama hladit Niiny klapy.

Byl to tanec svůdnosti a svolnosti. Ovládaly i jiné tance, sóla i duety, některé cudné, jiné obscenní, pro debut však Belariová vybrala tenhle. Energie jejich hudby rostla, byla stále násilnější, vrcholila, a konečně ona i Nia ležely na podlaze, vyčerpané, pokryté potem, dvojitáčka-holátka, propletená v hudební lascivnosti. Hudba jejich těl utichla.

Kolem se nikdo ani nepohnul. Lidie měla na jazyku slano od sestřiny kůže; zůstávaly stále ve stejné poloze. Světla matněla, aby všem bylo jasné, že je konec.

Pak kolem nich propukl potlesk. Světla zjasněla. Nia se vztyčila. Našpúlila rty do spokojeného úsměvu a pomáhala Lidii na nohy. Vidíš? jako by říkaly Niiny oči. Budou z nás hvězdy. Lidie se přistihla, že se usmívá společně se sestrou. Přes to, že ztratila Stephena, přes všechno trýznění od Belariové se usmívá. Obdiv publika ji zaplavil jako balzám radosti.

Udělaly pukle pro Belariovou, jak je to naučila, projevíly poslušnost nejprve své patronce, bohyni matce, která je vytvořila. Belariová se při té pokloně usmála, i když si ji sama vynutila, a pak se přidal k tleskajícím návštěvníkům. Aplaus znovu zesílil, když se dívky děkovaly, když Nia s Lidii dělaly pukrlata do všech světových stran, když si sebraly haleny a opouštěly pódium, když je obrovitý Burson vedl k jejich patronce.

A aplaus stále zněl, i když došly až k Belariové. Konečně si patronka zamáváním zjednala ticho a dav uctivě zmlkl. Belariová se na shromážděné hosty usmála, položila dívčím ruce kolem šťhlých ramínek a řekla: „Dámy a pánové, naše flétnové dívky,“ načč aplaus znovu propukl, poslední vý-

buch obdivu, než hosté zase začali mluvit, ovívat se a cítit ruměnc vlastních těl, krej dívky příživily.

Belariová flétnové dívky tiskla k sobě a šeptala jim do uší: „Zvládl jste to dobře.“ Opatrně je objala.

Vernon Weir přeskakoval pohledem z Lidie na Niu, z jednoho obnaženého těla na druhé. „Musím uznat, že ses překonala,“ prohlásil.

Belariová na kompliment zareagovala mírnou úklonou hlavy. Stisk na Lidiině rameni byl najednou majetnický. Na hlase jí nebylo poznat, jak je napjatá. Mluvila ležerně, jako když je zcela spokojena s tím, co má, jen prsty se jí zaryvaly do Lidiiny kůže. „Jsou to nejlepší, co mám.“

„Podivuhodné zručné dílo.“

„Je to drahé, když si zlomí nějakou kost. Jsou strašlivě křehké.“ Belariová se na dívky cituplně usmála. „Už si skoro ani nepamatují, jaké je to chodit a nedávat přitom pozor.“

„Všechny nejkrásnější věci jsou křehké.“ Vernon se dotkl Lidiiny tváře. Přinutila se neucuknout. „Muselo být velmi složité je vytvořit.“

Belariová přikývla. „Jsou velmi komplikované.“ Přejela prstem po vývrtech v Niině paži. „Každý tón se mění prostě umístěním prstů na klapkách; také ale tím, jak moc se tisknou k sobě nebo k podlaze; jestli je paže ohnutá, nebo držena rovně. Zmrazili jsme jejich hormonální hladiny, aby nevyrostly, a pak jsme začali s konstrukcí nástrojů. Aby hrály a tančily, vyžaduje to od nich obrovskou zručnost.“

„Jak dlouho jsi je cvičila?“

„Pět let. Sedm, pokud budu počítat i počáteční chirurgické zákroky.“

Vernon potřásl hlavou. „A my jsme o nich nic nevěděli.“

„Ty bys je jenom zkazil. Já z nich udělám hvězdy.“

„My jsme udělali hvězdu z tebe.“

„A kdybych zakolísala, jistě byste mě taky svrhli dolů.“

„Takže ty je chceš vypustit na trh?“

Belariová se na něj usmála. „Samozřejmě. Ponechám si kontrolní balík, ale všechno ostatní prodám.“

„Zbohatneš.“

Belariová se usmála. „Víc než to. Budu nezávislá.“

Vernon příliš složitě předstíral zklamání. „Což asi znamená, že tě na TouchSense nenapojíme.“

„Což asi znamená.“

Napětí mezi nimi by se dalo krájet. Vernon kalkuloval, hledal, kudy z toho ven, Belariová tiskla svůj majetek a dívala se přímo na něj. Vernon přimhouřil oči.

Jako by vycítila jeho myšlenky, prohlásila: „Pojištěné je mám.“

Vernon zálostivě potřásl hlavou. „Belariová, ty nevděčnice.“ Vzdychl si. „Asi bych ti měl poblahopřát. Za tak věrné poddané, za takové bohatství... dokázala jsi toho víc, než bych považoval za možné, když jsme se poprvé potkali.“

„Služebnictvo je mi věrné, protože s ním dobře zacházím. Jsou rádi, že mi mohou posloužit.“

„Souhlasil by s tím i ten tvůj Stephen?“ Vernon máchl někam ke sladkostem uprostřed stolu s občerstvením, posypaným malinovým práškem a ozdobeným jasně zelenými lístky máty.

Belariová se usmála. „No ovšem, i on by souhlasil. Jestlipak víš, že i když se už Michael a Renee chystali ho uvařit, podíval se na mě a řekl: „Děkuji?“ Pokrčila rameny. „Pokusil se mě zabít, ale přesto co nejnáléhavěji toužil se mi zavděčit. Docela na konci mi říkal, že je mu to líto a že nejlepší léta života prožil v mých službách.“ Setřela si komediantskou slzičku. „Nechápu, jak to je možné, že mě tolik miloval, a přesto toužil po mé smrti.“ Vyhnu-la se Vernonovi pohledem, zadívala se na ostatní hosty. „Myslím, že právě proto jsem se rozhodla ho zařadit na jídelniček a ne jen vystavit jako varo-vání na kůl. I když to byl zrádce, jeden druhého jsme milovali.“

Vernon úcastrně přikývl. „Tolik lidí nemá systém panství v lasec. Můžeš jim horem dolem vykládat, že poskytuje podstatně víc bezpečí než to, co bylo před ním, stejně protestují a někdy... mnohomluvně se podíval po Belariové, „...někdy i víc než to.“

Belariová pokrčila rameny. „Moji poddaní neprotestují. Aspoň se nic takového nestalo do té události se Stephenem. Milují mě.“

Vernon se usmál. „Jako všichni. Každopádně to, že jsi ho zařadila na jídelniček, je zchládilo.“ Zvedl ze stolu talíř. „Máš bezchybný vkus.“

Lidie sledovala rozhovor a najednou její tvář strnula. Zadržela se na na-jemno nakrájené a pěkně naaranžované maso a potom na Vernona, který si dával vidličkou sousto do úst. Zvedl se jí žaludek. Jen díky výcviku se udržela. Vernon a Belariová si dál povídali, ale Lidie nedokázala myslet na nic jiného než na to, že snědla svého přítele, člověka, který k ní byl laskavý.

Vztekl jí probublával, naplňoval její porézní tělo vzpurností. Nejráději by se na svou blazeovanou patronku vrhla, ale i ve vzteku byla bezmocná. Na to, aby Belariové ublížila, je příliš slabá. Má příliš křehké kosti, příliš jem-né tělo. Ve všem, v čem je ona slabá, je Belariová silná. Lidie jen stála a chvě-la se pocitem zmaru. Pak jí v hlavě špitl Stephenův hlásek pár útěšných moudrostí. Může Belariovou porazit. Při tom pomyslení se celá radostí za-rtděla.

Belariová, jako by to vycítila, se podívala dolů k ní. „Lidie, běž se ob-léct a pak se zase vrať. Než vás pustíme na trh, chci vás se sestrou všem představit.“

Lidie se plížila ke své schovávačce. Lahvička je stále na místě, pokud ji ovšem nenašel Burson. Při tom pomýšlení jí srdce tlouklo jak o závod: při pomýš-lení, že by lahvička mohla být pryč, že by Stephenův poslední dar zničila ta obluda. Prokluzovala po matně osvětlených chodbách pro služebnictvo ke kuchyni a její úzkost sílila s každým krokem.

V kuchyni bylo rušno, spousta lidí tu chystala nové tácy pro hosty. Lidii se zase obrátil žaludek. Napadlo ji, jestli i na dalších tácech jsou Stepheno-vy ostatky. Sporičky planuly a pece burácely; Lidie se zmateně, jako přízračně opuštěné dítě, kradla podél stěn. Nikdo si jí nevšímal. Na to měli příliš plné ruce dřiny pro Belariovou, poslouchali ji na slovo, bez přemýšlení a bez svě-domí: opravdu, otroci. Belariové záleželo jen na poslušnosti.

Lidie se pro sebe chmurně pousmála. Pokud Belariová miluje poslušnost, ona jí ochotně předvede pořádnou zradu. Svalí se na zem přímo mezi pa-ninými hosty, zničí Belariové její velkou chvilu, zůstují jí a zhatí její nadě-je na nezávislost.

Lidie se vkradla dveřmi do spížířny. Bylo tam ticho. Všichni cílí diví obs-luhovali, běhali jako psiska, jen aby nakrmili to její stádo. Lidie se proplet-la mezi zásobami, mezi sudy s olejem a pytlí cibule, mezi velkými vrčícími lednicemi, v jejichž kovových útrobách jsou celé hovězí půlky. Došla k ši-rokým a vysokým policím na konci spížířny a šplhala kolem kompotova-ných broskví, naložených rajčat a oliv vysoko, až k zelenině. Odstrčila za-vařovačku s čoučkou a vmáčkla se za ni.

Chvilenuku, než ve stíněném prostůrku schovávačky vklouzla rukou až dozadu, si myslela, že je snad lahvička pryč, ale pak se její prsty sevřely ko-lem malíčké nádobky z foukaného skla.

Slezla dolů, opatrně, aby si nepolámala žádné kosti, smála se u toho sama sobě a říkala si, že teď už je to stejně jedno, pak odpěchala z kuchyně ko-lem uhoněného a poslušného služebnictva, šla po chodbách pro sluhu a myslela na sebezníčení.

Hnala se ztemněnými chodbami a usmívala se, byla ráda, že už se nikdy nebude muset krást po zšedělých stínicích a ukrývat se před pohledy šlechty. Svobodu měla v rukou. Poprvé za dlouhá léta ovládá vlastní osud.

Burson se proti ní vrhl ze stínů, najednou byl vidět, protože jeho kůže přecházela z černé v masovou barvu. Chytil ji a zastavil ji. Lidino tělo se v náhlém zajetí napjalo. Zajíkla se, klouby jí zapraskaly. Burson jí sevřel obě

zápěstí jedinou obrovskou pěstí. Druhou rukou jí zvedl bradu, takže se její černé oči dostaly do hledáčku jeho rudě lemovaného zraku. „Kam jdeš?“

Když člověk vidí, jak je veliký, mohl by se splést a myslet si, že je hloupý, pomyslela si. A ten pomalý a hřmotný hlas. Veliké, zvířecí oči. Jenomže on je pozorný, i v těch situacích, kdy Belariová pozor nedává vůbec. Lidie se zachvěla a proklela se za svou pošetilost. Burson si ji prohlížel, nozdrami lapal pach strachu. Očíma sledoval zarudlou kůži. „Kam jdeš?“ zeptal se znovu. Tentokrát s varovným podtónem.

„Zpátky mezi hosty,“ špitla Lidie.

„Tak kde jsi byla?“

Lidie se to pokusila odbyť pokrčením ramen. „Nikde. Převléct se.“

„Nia tam už je. Jdeš pozdě. Belariová se po tobě ptala.“

Lidie netekla nic. Neměla co říct, aby tím rozprýlila Bursonovo poděření. Děsila ji možnost, že jí vypáčí sevřenou pěstičku a objeví skleněnou lahvičku. Služebné tvrdí, že Bursonovi se nedá lhát. Prý přijde na všechno.

Burson si ji mlčky prohlížel, čekal, až se prozradí sama. „Bylas ve své skrýši,“ prohlásil posleze. Očichal ji. „Ale není to v kuchyni. Je to ve spížírně.“ Usmál se, ukázal tvrdé a ostré zuby. „Vysoko nahore.“

Lidie zadržela dech. Burson nikdy nic nenechá být, dokud to nevyřeší. Je tak vyslechlý. Přejížděl jí očima po kůži. „Jsi nervózní,“ začenal. „Pot. Strach.“

Lidie palčičtě zavrtěla hlavou. Titrná lahvička v jejích rukou byla kluzká, až se bála, že ji upustí, anebo že pohne rukou a upozorní jej na ni. Bursonova medvědí síla ji k sobě táhla, dokud nebyli nos proti nosu. Svíral jí pěstí ruce, až si myslela, že snad prasknou. Propátrával jí oči. „Máš veliký strach.“

„Ne.“ Lidie znovu zavrtěla hlavou.

Burson se rozesmál, bylo v tom pohrdání i soucit naráz. „Musí to být příšerné, vědět, že se kdykoli můžeš polámat.“ Kamenný stisk povolil. Do zápěstí se jí zase hrnula krev. „Jenom si tu svoji schovávačku nech. Já tvoje tajemství neprozradím.“

Lidie si chvilku nebyla jistá, co tím myslí. Stála jako zkamenělá vedle obrovitého velitele ochranky, pak ale Burson nakvašeně máchl rukou, vložil zase do stínů a jeho kůže zamavla. „Běž.“

Lidie klopýtala od něj, nohy se jí pletly, div že se nesvalila. Přinutila se jít dál, představovala si, jak se jí Bursonovy oči propalují do bledých zad. Jestlipak jí pořád pozoruje? Anebo už ztratil zájem o tu neškodnou hubenou flétnovou dívku, o to zvířátko paní Belariové, které se schovává v šatnicích,

o toho sobeckého drobečka, který nutí služebnictvo, aby prohlédávalo zámeck odshora dolů?

Lidie užasle pořásla hlavou. Burson si ničeho nevíšiml. Burson je i přes všechna svá vylepšení slepý, protože je tak zvyklý, že působí hrůzu, až přestal být schopen odlišit strach od projevů viny.

Kolem Belariové se rojil nový houfec obdivovatelů, kteří věděli, že brzy bude nezávislá. Jakmile dá flétnové dívky na trh, bude Belariová téměř tak mocná jako Vernon Weir, nebude mít hodnotu jen svých vlastních vystoupení, ale také hodnotu své stáje mladých talentů. Lidie k ní přikročila a lahvičku s osvobozením stále skrývala v pěstí.

Nia stála vedle Belariové a mluvila s Claire Paranovisovou z firmy SK Net. Nia ladně přikyvovala na cokoli, co jí ta žena říkala, chovala se zkrátka tak, jak je Belariová vycepovala: vždy zdvořile, vždy upraveně, vždy s radostnou ochotou popovídat si, nemáme co skrývat, zato máme spoustu historek k vyprávění. Tak se to s médii musí. Vypadalo to, že Nia je v té roli cá, nenapadne je zkoumat víc do hloubky. Vypadalo to, že Nia je v té roli spokojená.

Lidie na chvilku ucítila záchvěv viny za to, co se chystá provést, ale pak už stála vedle Belariové a ta se usmívala, představovala ji mužům a ženám, kteří jí s přímo fanatickou náklonností obklopili. Mgumi Story. Kim Song Lee. Maria Blyst. Takáš Gándhíová. Další jména, a další, globální bratrstvo mediální elity.

Lidie se usmála a uklonila se, Belariová odrážela ruce napřážené k blahopřání a chránila svou jemnou investici. Lidie se chovala, jak ji učili, ale zpeněná lahvička jí ležela v ruce jako drobný špetk moci a osudu. Stephen měl pravdu. Obyčejní lidé mají moc jen nad vlastním skonem, někdy ani nad ním ne. Lidie se dívala, jak si hosté berou porce ze Stephena a troustí porce známky, jak je to sladké. Někdy netekli ani to.

Odvrátila se od davu obdivovatelů a z ovocné pyramidy na stole s občerstvením si vzala jahodu. Namočila ji do smetany a převalila v cukru, pak tu směsku chutí okusila. Vybrala další jahodu, červenou a něžnou, držela ji mezi tenoučkými prsty, sladký nosič trpce zasloužené svobody.

Palcem vysunula z lahvičky malinkou zátku a lákavou jahodu polila jantarovými drahokamy. Bude to bolet, anebo to bude rychlé? Moc na tom neleželo, stejně brzy bude volná. Vykríkne a padne na zem a hosté couvnou, celí ohromeni, jaká to Madame Belariovou potkala ztráta. Belariová bude ponižena, a co je důležitější, ztratí hodnotu flétnových dvojčat. Zase se jí zmocní smilné ruce Vernona Weira.

Lidie se upřeně dívala na poskvrněnou jahodu. Sladká, pomyslela si. Smrt by měla být sladká. Spatřila, že se na ni Belariová dívá a laskavě se usmívá, bezpochyby je šťastná, že vidí někoho jiného, kdo je stejně jako ona závislý na sladkostech. Lidie se v duchu usmála, potěšilo ji, že Belariová uvidí okamžik její vzpoury. Zvedla jahodu ke rtům.

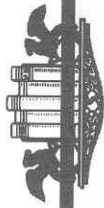
Najednou jí do ucha špitla nová inspirace.

Na prst daleko od smrti se Lidie zarazila, pak se otočila a nabídla jahodu patronce.

Podala jí ji jako projev poslušnosti, s pokorou zcela vlastněného tvora. Sklonila hlavu a nabídla jahodu na dlaní bledé ruky, se vši dovedností, jakou vládla, hrála roli oddané služebnice, zoufale toužící se zavděčit. Zadržela dech, mírnost kolem sebe už nevnímala. Hosté i hovor, vše zmolklo. Vše zmolklo.

Zůstala jen Belariová a jahoda a zmrzlý okamžik lahodné možnosti.

Překlad Richard Podarý

NÁVRAT SANTIAGA

MIROSLAV ŽAMBOCH

Mike Resnick získal pět cen Hugo, jednu cenu Nebula a nespočet dalších nominací. Publikoval desítky románů od humorných, jako je například *Dobrodružství Lucifera Jonese*, až po vážnou, cenami ověněnou a otázky kladoucí knihu *Kirinyaga*. K tomu je nutno připočíst více než dvě stovky povídek – a množství dalších děl mimo žánr science fiction.

Návrat Santiago (originál vyšel v roce 2003) je volným pokračováním románu *Santiago – Mýtný daleké budoucnosti* (originál 1986, u nás 1994).

Lidskému impériu, které požírá vesmír a civilizace v něm schované s rutinovostí spokojeného jedlíka, vládne blížně nespécifikovaná a obávaná Demokracie. Zničit jednotlivce, město, stát nebo celou planetu není pro ni morálním ani fyzickým problémem. Nepřízřívobivá individuala neschopná rozeznat pozitivní přínos systému a spravedlnost, kre-

rou přináší pro všechny, se shromažďují na Hranici, v pásnu světů oddělených desítkami světlých let, kde sice lidé žijí, ale jejich životy nejsou naplánované a střežené vládou noutným systémem. Lidé si zde vládnou sami, pořádek a spravedlnost většinou určuje právo silnějšího a rychlejšího, jako mrchožrouti se mezi usedlisky proměňují lovci lidí pátrající po těch, na něž Demokracie nebo někdo jiný vypsal odměnu.

Ale Demokracie sílí a začíná své pořádky postupně zavádět i na Hranici. Doby, kdy jejímu vlivu čelil obávaný desperát a bandita, jsou dávno pryč. Santiago, toho, který si hrál s hvězdami a jehož matkou byla kosmická bouře, už nikdo víc než sto let nespatriil, stal se legendou, vzpomínkou na časy, kdy ještě žili skuteční muži.

Jenomže Danny Briggs, tuctový zlodějíček, při jednom ze svých výletů za ziskem objeví zapomenutý